Відрижка

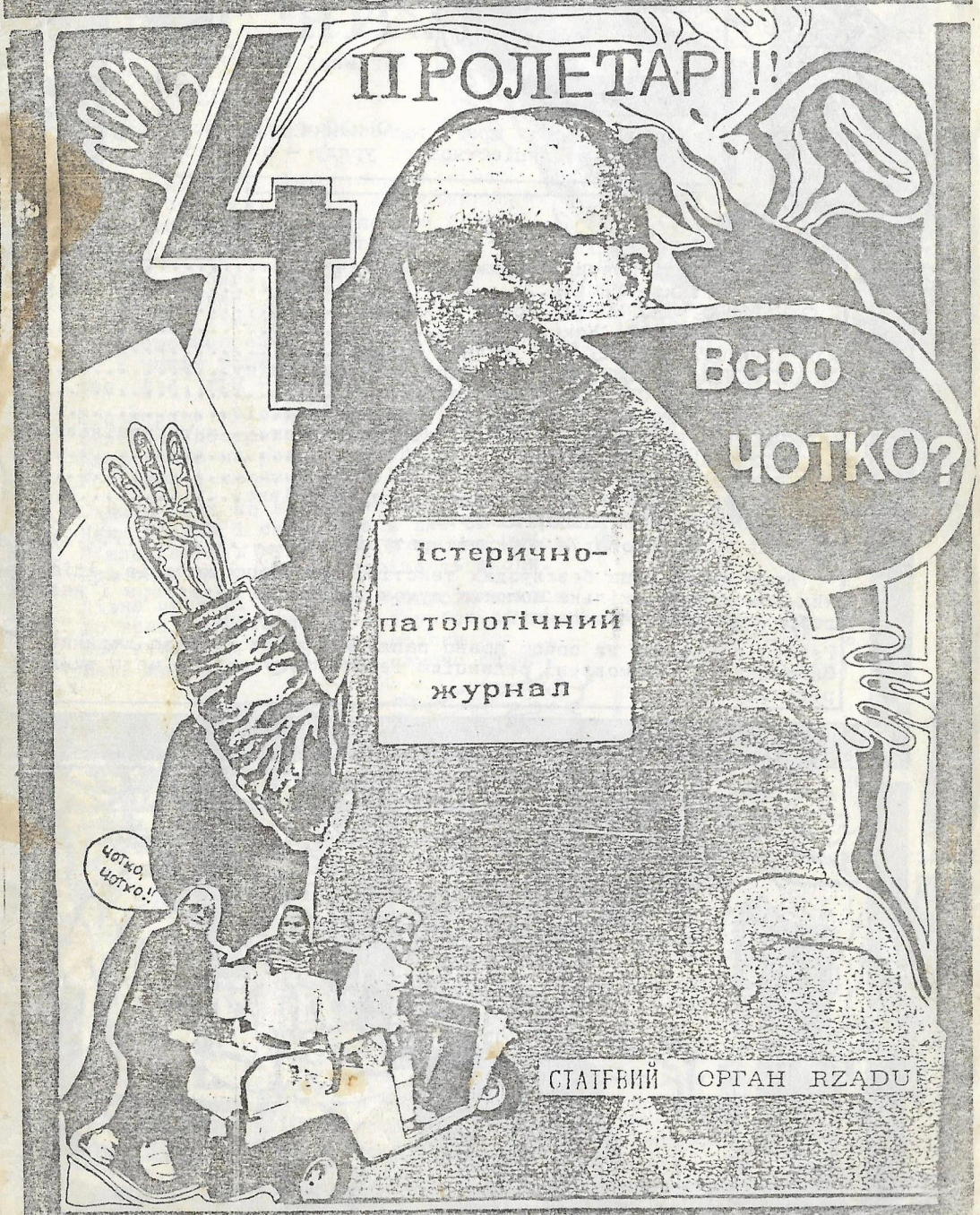
ПРОЛЕТАРІ!!
Всьо ЧОТКО?
істерично-
патологічний
журнал
чотко, чотко!!
СТАТЕВИЙ ОРГАН RZĄDU

ВСТУПНЕ СЛОВО ГОЛОВНОГО

Нацмени, нацменки, нацменята!

Вступного слова не буде!

Головний Редактор

/в знак протесту проти відкинення пропозиції створення редакцією нового уряду - ред./

Крім вступного слова у номері:

- ІСТОРІЯ: білі плями з чорним піднебінням.....
- ІДЕЇ: КонтактоСУНМізм.....
- З НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТІ: голос комуніста.....
- ПРИРОДОЗНАВСТВО: Кока.....
- ЛІТЕРАТУРА І МИСТЕЦТВО: Гуля й Нога.....
- ДОКУМЕНТИ: резолюція про національну символіку.....
- З МАЛЬОВАНОЇ СКРИНІ: Брати Гадюкіни.....
- ПУБЛІЧНІ ПЕРСОНИ: редакційний культ Ганса.....
- УКРАЇНІКА В БУРЖУАЗНІЙ ПРЕСІ: хвороби XX ст. - антиукраїнізм...
- МАНІФЕСТАЦІЇ: "Маніфест".....
- СЕКСУОЛОГІЯ: Nomeansno.....
- КУЛЬТУРА І ПОБУТ: помаранчева альтернавитівка.....
- ОБРАЗОБУРЧЕ МИСТЕЦТВО: цілість
- РІДНА МОВА: екологія в укрлітературі.....

Крім цього купа безглуздих текстів, дебільних колажів, ідіотських коментарів, кілька золотих думок головного редактора і назагал добре самопочуття редакції.

Редакція залишає за собою право паплюжити мову і право людини. Замовлені й незамовлені редакцією тексти звертаються не з вини редакції.

БРАТИ ГАДЮКІНИ

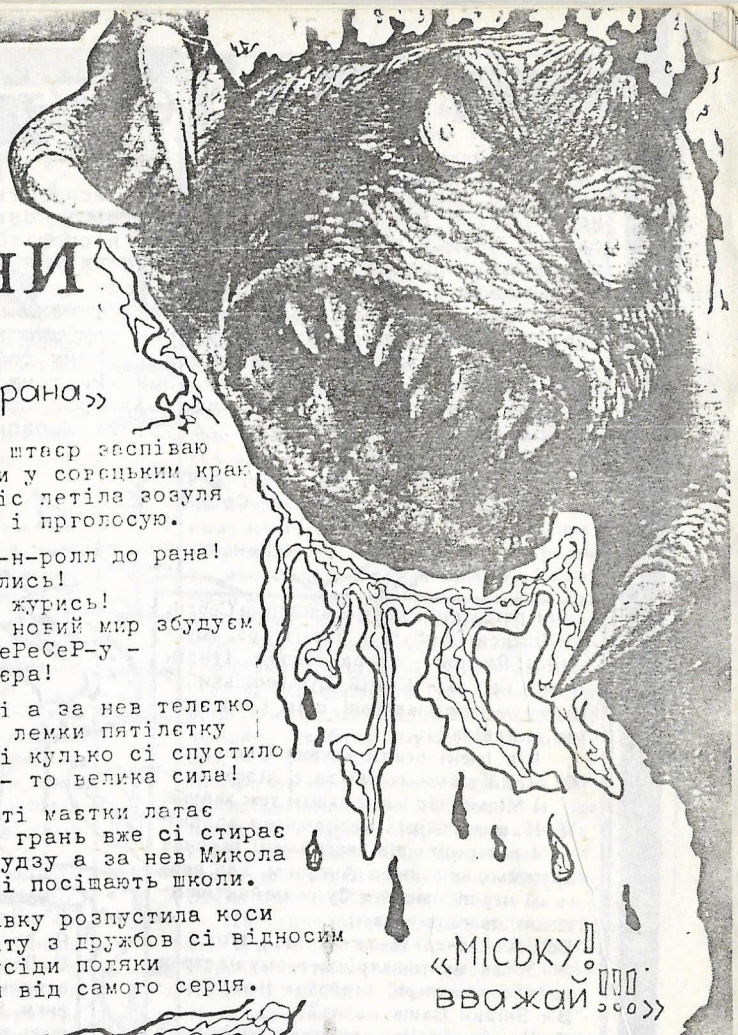

«Рок-н-ролл до рана»

Піду я на Верховину штаєр заспіваю
Дуже файні мені жити у сорецьким краю
Через гори, через ліс летіла зозуля
Піду я на агітпункт і проголосую.

Гей, забава, рок-н-ролл до рана!
Пий, гуляй, веселись!
Токар, шлюсар не журись!
Добре попрацюєм, новий мир збудуєм
В нашім рідним СеРеСеР-у -
Раз, два, три - холєра!

Шла корова по дорозі а за нев телєтко
Виконали достроково лемки пятілєтку
Їхав вуйко на ровері кулько сі спустило
Робітник і селянин - то велика сила!

Сидить баба на загаті маєтки латає
Межи містом і селом грань вже сі стирає
Пішла Ганка в кукурудзу а за нев Микола
При совєтах діти всі посіщають школи.

Дівка мила сі в ставку розпустила коси
До країн цілого світу з дружбов сі відносим
Побратими дорогі сусіди поляки
Наші дружні почуття від самого серця.

«МІСЬКУ! вважай!!!»

Кожного дня хожу по місті я туда-сюда,
Віжу, же просто на очах великі перемєни.
Більше не буду їсти, не буду спати
Тіко би тойво всьо
Случайно не пройшло повз мене.

Міськy, вважай!
Мечта прекрасная.
Міськy, вважай!
Як сонце ясная.
Міськy, вважай!
Холєра ясная,
Мечта зовйот меня вперйод!

приспів →

Перше травня, Пасха, зелені свята,
Німці, жиди, поляки - цось мі сє покренціло.
Вперед породі! Граєм собі варята,
Гачимо третім оком, же ніц сі не змінило.

Кажуть розумні люди, же один раз живємо,
Раю нема на нефі, всьому кінець-могила.
Мені то наше? Маю гноїньки фіру,
Мене кохає дівчина чорнобрива.

Сонце зійшло на Сході, на Захід впало.
Радість прийшла на землю якої не бувало.
Очі позатуляли руками з мозолями -
Може то на вертепі щось знову засіяло?

інТерВйО

Перш ніж попасти до Америки про що мєчтають everybody Ірати Гадюкіни несподівано для них попали до братньої Польщі у сам епіцентр нацменського шабашу в Сопоті. Ще більше несподіваним була популярність їхня серед молодшого нацменства, яке на концерті більшість пісень співало разом з капелою. І все те, коли ще самі Гадюкіни добивалися популярності на рідних рок-естрадах, і мало хто про них знав у самій Україні. А по Закерзонському Краю радісно кружляла від вуха до вуха касета з репетиційними записами БГ, яку добрі люди підкинули спрагненим рідного слова нацменам. Завдяки тому кількадесять прибульців з-за східного кордону мало честь вперше почути співвітчизників. До Польщі БГ привезли нові, студійні записи, які кращі від попередніх на кілька класів.

Інтерв"ю взяте в Сопоті після нічного концерту.

Презентацію капели здійснив Сергій.

С: Олекса Гамбург - бас-гітара, Андрійко Партика - гітара, Міську Лундін - бубни і я - Сергій Кузьминський - інструменти клавішові, спів. І всі решта ще співають.

Від імені решти заявив Олекса:

О: Но, Кузьминський то є лідер.

І Міську від імені решти теж заявив:

М: Наш місцевого назначення апарат.

І вся решта від свого імені заявила дружньо, включно з Андрієм, для якого ці перші хвилини були найактивнішими цього вечора:

Всі: Ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха... ітп.

У такому-то патріотичному настрою почалося, холєра, серйозне інтерв'ю.

"В": Звідки Ваша назва?

С: Колись ми читали таку книжку в дитинстві "Смерть шпіона Гадюкіна". Там про якийсь піонерський табір, якусь там вони постановку ставили, про таких шпіонів, диверсантів. І був там такий персонаж - Гадюкін. Назва, просто така, гадюче щось. Вона відповідає нашому настрою, скажімо так.

Після такої декларації глянув я уважніше на їхні обличчя, щоб в разі наглої потреби чимшвидше дременути. Але на мене спокійно споглядали три пари добродушних, чесних очей. Четверта пара вже куняла в кутку.

"В": Як довго граєте?

С: Разом ми десь біля року. Але я, Олекса й Міша вже з 10 років граєм в різних командах. Колись, ще в часи застою, в філармонії грали, в ресторанах, на весіллях. Там де гроші платили - там грали.

М: Звичайне життя радянського музиканта.

"В": Як виникло те шо зараз робите?

О: Ми всі прийшли до того.

С: Дозволили щось робити. Досі ми так варились у власному гівні, так би мовити. Коли дозволили, так і треба було щось робити. У нас це просто в печінках сидить. Треба було якось творчо себе реалізувати - ідеї в голові були, потенція теж **(мова про творчу потенцію - прим. ред.)**. А я не пам'ятаю з чого те все почалося.

О: А причиною було нєшо те, шо нєма чого робити. Хотіли самі трохи порозважатись і трохи самому повеселитись, розтрясти себе і розтрясти інших.

С: Може і так було. Львів то таке болото, розумієш, і тому вихід який - або пити, або сісти на голку, або щось робити.

О: І ми ні на шо не сподівались. Усі вже виросли з тарілки, коли такі почини закінчувались нічим з самого початку. Але так задля розваги себе, розваги друзів, отак почали і воно несподівано пішло.

С: Я не знаю чи пішло **(не знав Сергій)**, це все дурниці...

Далі хвилину розглядали контроверсії "пішло чи не пішло". Суперечка закінчилася заявою Сергія, що він "любить сало" і далі ми вже згідно, з відчутнішим порозумінням продовжували:

В": Які умови для праці, репетицій, концертів?

О: *(драматично)* Ніяких.

С: Не маєм інструментів, маєм один власний - то гітара Андрія. А зараз шойно тут в Польщі попросили всяких овердрайвів, уоу-уоу, ділей... так то Андрійку?

У кутку на хвилинку пожвавішало, але зараз все повернулося до попереднього спокою. Сергій завершив:

С: І мрії його здійснилися, ще й купив собі корки **(мова про корки до пістоля, якими Б.Г. заявляли всьому Тримісту про свою присутність).** А тепер взяли бас-гітару від нашого колеги з львівської групи Діти Тяжкого Рока, саморобну таку.

Якщо йдеться про репетиції, то ми знайшли такого старого жида. У будинку культури робітників торгівлі він має якийсь дитячий колектив, такий вихователь. Саме в нього багато львівських музикантів, ще в дитинстві, навчалось грати. Там стоїть державна апаратура

О: 5 карбованців за три години і можем собі грати. Якщо треба.

С: Взагалі репетиціями ми не захоплюємось. Репетує той, хто не впевнений у свої сили.

Далі визнали, що зал за 5 крб. за три години часто програє конкуренцію з поблизькою крамницею із спиртними продуктами. Я відчув, що ми все краще розуміємося.

О: З концертами дуже погано у Львові. Навіть коли нас офіційно визнали в Києві, у Москві, і тексти були в Києві затверджені - Львів нас не приймав, тому, що те що робимо більш всього стосується західних районів України і саме там ці проблеми є найбільш гострими.

М: Такий факт - у Львові проводилися елімінації до фестивалю "Червона Рута", в якому виступали всі україномовні колективи. А нас управління культури зняли навіть без прослухання. Просто не дозволили і все.

С: Або такий випадок був. Ми почали працювати в львівському театрі масових видовищ. Вони прослухали нашу програму і запропонували зробити кілька концертів. Вже видрукували афіші, пішла реклама і хтось з театру поніс в управління тексти, залітувати програму. Там тексти забрали і сказали, що обговорять на засіданні обкому партії.

О: Ті самі тексти, вже раніше залітовані в Києві. А нам сказали: хлопці, Київ то Київ, а Львів то Львів.

Мудро сказали - подумав я - і гостро.

С: І що було далі. Вийшов новий закон, що тексти не треба літувати і нам сказали: грайте, ми нічого не заперечуємо, ітд. І почалися такі кування: вони бачать нашу афішу на місті, в такому клубі є імпреза - дзвонять директорові клубу: "Обком партії не радив би вам давати клуб в аренду. Будете мати біду". Один раз ми грали підпільну імпрезу від "Рок-асоціації". Вони клуб заарендували, дирекція вже не могла відмовитись, пізно було, тоді просто всі повтікали з клубу, лишилась одна прибиральниця, щоб ніхто не відповідав. Це було перший і останній раз.

Про те, що ми з'їздили в Польщу з офіційних органів ніхто не знав, тому що ми поїхали дуже хитро через київський кооператив. Повірив я, що ми приїхали до Польщі шойно тоді, коли побачив напис СССР з-заду.

Наступне питання стосувалося текстів і, а якже - мови. Громадськість-бо України відома в цілому світі своїм гордим і активним відстоюванням чистоти укрмови.

С: Тексти пишу я. Всі майже тексти про кохання. Мова у Львові дуже забруднена, в декого навіть до абсурду.

О: А ми ще й до абсурду доводим те що чуєм на вулиці. Спілкуємось більш чистою мовою, хоч і в нас вона забруднена

У нас ні - подумав я з гордістю про себе і від імені моїх земляків.

С: Дуже цікаво - українці не мають ніц проти. Кажуть: хлопці теж ведуть свою боротьбу за чистоту мови, але на свій спосіб.

О: Можна показувати як треба й можна показувати як не треба.

С: Українці розуміють, а збоку росіян-комсомольців чомусь цілий час нам натякують на те, що "ви, хлопці, псуєте українську мову, насміхаєтесь..."

О: І в той же час ті самі комсомольці звинувачують нас в українському націоналізмі.

"В": *(широ)* Хе-хе-хе-хе-хе...!!!!!

І Міську, непомітно відстаючи від ходу розмови, рівно ж широ задекларував свою присутність:

М: Нам навіть не хочеться йти до них і щось там просити...

С: Взагалі те що робиться зараз на Україні дуже нас хвилює. Піднімається якийсь рух, щось люди починають, мітингують... На Україні кипить. Ми теж, вважаю, в той рух внесемо щось своє. Маєм колегів які належать до УГСу, до інших організацій. Ми розділяємо - що є позитивне те й приймаємо, є теж негативні риси **(Сергій дав попис дипломатії)**

О: Головне - зрушити те все з місця. Ліпше помилятися ніж нічо не робити.

С: Без помилок не можна цього сколихнути, щоб були якісь зміни.

"В": Чи на вашу думку в музиці є місце на політику?

М: *(порушено, в любов'ю)* Музика є музика, а політика є політика. Не треба наплюжити. Я то розумію так: музика повинна бути музикою. А вони **(значить, політики - ерудиція ред.)** хай займаються своїм.

С: *(задумливо, рефлексійно)* Живеш у суспільстві і навіть не хочеш втручатися в цю політику. Але воно так виходить, що не можна просто по-іншому. Я стараюсь писати тексти з політикою не пов'язані, але воно не виходить. Наприклад: мав поганий настрій, трохи депресував, десь о п'ятій годині ранку прокинувся - написав "Міську вважай!" і заснув. Зранку подивився, що там в мене вийшло. Шлягер. Міську прийшов і сказав, що пісня про Горбачова. Мені потім хлопці з УГСу казали, що це філософський дуже сильний текст.

Те ж саме. Хотів написати рок-н-рол український, перед тим включив радіо, слухав поляків і раптом переключив на Київ. Передавали виступ івано-франківського хору з тамтешньої філармонії. Вони співали коломийки, при чому перші дві стрічки - "сонце світить, річка тече і тд", а другі - "як нам добре при сов'єтській владі". Написав рок-н-рол, майже такий сам і отримав майже політичну пісню. Весело.

О: *(наукова)* Залежить, з якого боку дивитись на політику, взагалі на якісь соціяльні терміни і те для чого вони потрібні. Якщо вважати, що культура й духовність є доповненням політичного і соціального життя, а я так не вважаю, тоді я не хочу, щоб музика була політичною. А якщо вважати, що соціальна сторона життя є тільки базою для зросту духовності й культури, тоді музика може бути політичною, щоб наприкінці ж таки сприяти розвитку тої самої культури. Дуже багато є шаблів, з яких ці проблеми можна розглядати.

С: *(не без іздрості)* Який ти мудрий.

М: *(в ненатуральним пожвавленням)* Хочемо грати, щоб люди веселі були, шоб ми їздили, шоб нас сприймали, шоб заробляли...хи-хи-хи-хи!!!

"В": Чи у Львові існує щось як незалежне середовище, чи відчуваєте потребу об'єднатись спільною ідеєю не в конюнктурних організаціях типу рок-клубів. Чи існує людська свідома ініціативність в тій ланці?

О: Культурне середовище то одне, а можливість існування то друге. Щодо творчих професійних союзів взагалі я не дуже вірю в доцільність їх існування. Культурне середовище то одна справа, а професійний союз напр. рок-музикантів то нічого не дає ні музикантам, ні музиці. Всі ті серйозні ансамблі, що роблять рок-музику серйозно існують поза межами рок-клубів. Вцілому культурний андерграунд - літературний, музичний, художній - існував і існує. Він дуже розвинутий. У Львові дуже чітке розділення: на людей які заробляють на творчості гроші і тих, що займаються творчістю задля самого творення. І майже вся ця друга категорія творить цей культурний андерграунд. Він підпільний тому, що це мистецтво принципово не конюнктурне.

С: У нас існує така спільність, напр. довкола нас дуже багато людей, які займаються музикою, а також митці: художники, пости і тд. Усі щось даєм один-одному...

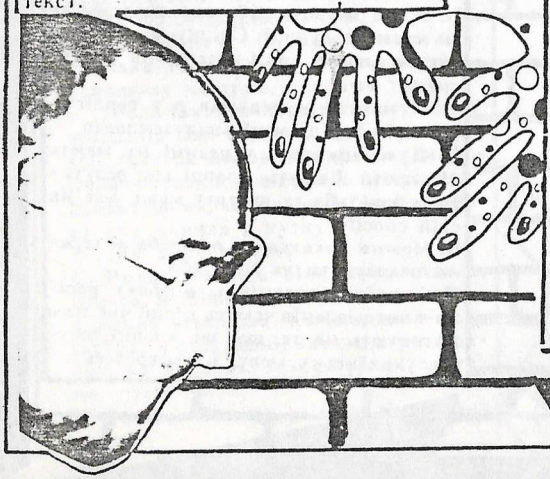

О: Усі контачать з собою...

"В": Які Ваші враження з Польщі?

С: Дуже файні. Що тут багато говорити - ми перший раз приїхали за кордон. Нові люди, нові враження... Ми в Польщі врешті зрозуміли, що наша творчість дійсно комусь потрібна крім нас самих. Якось нас досі не сприймали, щойно останнім часом така хвиля популярності пішла. Тут побачили, що людям подобається. Не думали, що нас так тут зрозуміють. Підросла та українська молодь, якій.. по добре, фольк, наші корні, без того не можна, але таку кастровану естраду вони вже не сприймають, треба свої рок-музики, а її нема, щойно тепер щось...

"В": Чи сусідство Польщі має на Вас якийсь вплив?

С: Цілий час слухаєм польську музику, польське радіо. До нас скоріше доходить польська музика ніж російська. Ми ближче до Польщі як до Росії.

М: І та музика цікавіша просто.

О: Проблеми Польщі з деяких моментів її історії дуже схожі на ці проблеми, які маємо ми зараз.

С: Крім цього в нас ще є корні суто львівські, з 20-х, 30-х років, коли польська львівська культура дуже високо стояла, ну, згадати б хоча ті польські батярські пісні - то ж Париж ховається! Ми дуже любим ці пісні, ще й співають їх зараз, ця культура відроджується...

"В": Чи відродження польської культури має вплив на відродження культури української?

С: Воно йде поруч. Я вважаю, що найпрогресивнішим є відродження у Львові всіх культур які були. І це поволі відбувається. Наприклад, на засідання Товариства української мови прихо дять делегати з Товариства ім. Шолама Алейхіма, також з польського товариства... То таке дуже своєрідне місто.

О: Інтеграційно-інтернаціональне.

С: Суміш різних культур - це дуже своєрідно і оригінально. То теж культура.

М: І якщо воно існує, то хай воно буде - повинно бути.

Наприкінець я не міг відмовити собі політичної провокації.

"В": Які перспективи відносин між нашими "братніми" країнами в контексті міжнаціональних відносин на Україні?

С: Нині в Сопоті Горинь казав, що поляки й українці мусять бути добрими сусідами. Я підтримую. Здається мені, зараз є на Україні реальні шанси. Під час останніх виборів у Львові дуже часто я бачив передвиборчі афіші писані українською, польською й єврейською мовами. Російської не було.

О: І то вже навіть не принципово, а просто з незручності. Для тих людей, які зараз роблять високу культуру національного питання не існує взагалі. Вони їх починають згадувати коли доводиться, за обставинами... Ми працюємо на українській мові, тому що ми всі тут народилися, виросли і проблеми цієї землі, цього міста де живемо, цього народу - то наші проблеми

Я мало що не розплакався... добрі хлопці... рідна ненька... сплюндровано... розіп'ято... тощо.

О: За національним складом у нас такий дуже тестний ансамбль...

С: Два українці, москаль і жид. Традиційно для Львова.

О: Не не перешкоджає нам розумітись. Ми львів'яни - то найголовніше.

"В": Дякую за розмову.

інтерв'ю взяв, опісля питання учасників, цілість сам авторизував і виманіпулював - З. Собаченко.

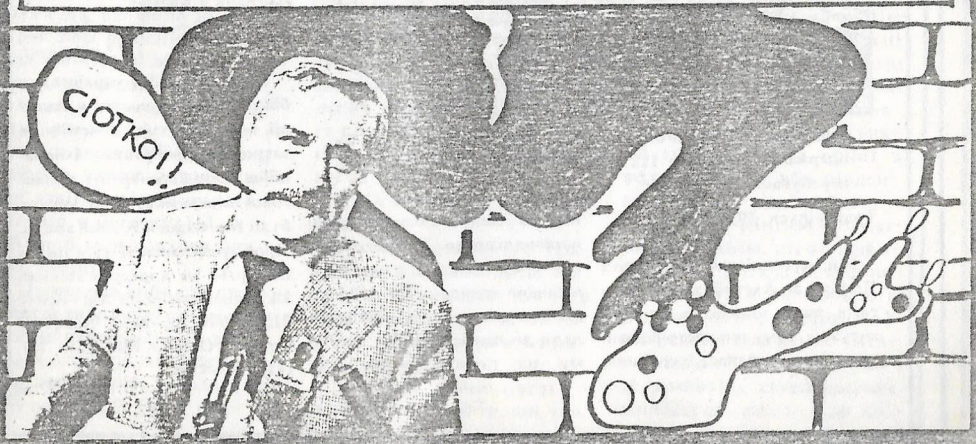

THE NEW PATHWAY

НОВИЙ ШЛЯХ

...кий тижневик

Published every Saturday
by the New Pathway Publishers Ltd.
297 College St., Toronto, Ont., M5T 1S2
Tel.: (416) 960-3424
SECOND CLASS MAIL REGISTRATION NUMBER 1666

...я 1989

Ціна 75 центів

ЗАГРОЗА ДЕПОРТАЦІЇ

для українців-втікачів, які опинилися в Австрії

Недавно Канадсько-Українська Імміграційна Служба одержала листа від 112 українських біженців, які тепер перебувають в Австрії:

Трайскірхен, 19 липня 1989 р.

Ми, українці, які емігрували з Польщі до Австрії, знаходимося в дуже тяжкій та прикрій ситуації, тому що австрійський уряд трактує нас, українців, нарівні з емігрантами польської національности. Таке становище уряду Австрії є для нас великою кривдою. До тієї пори після відмови азилю нас висилали до пансіонатів, де чекали ми на полагодження всіх формальностей, зв'язаних з дальшою еміграцією. Тепер після відмови азилю викидають нас за браму табору, де здані ми на поневірку. До Польщі повернутися ми взагалі не хочемо, тому що ми не чуємося поляками. Коли б ми повернулися назад, напевно будуть чекати нас ще більші переслідування від польського уряду та суспільства. В зв'язку з нашою тяжкою ситуацією звертаємося до всіх наших українських патріотів у Канаді за поміччю та за підтримкою, щоб австрійський уряд трактував всіх українців, як національну меншість. На потвердження нашої тяжкої ситуації залучуємо знимки, які представляють частину нашого життя на еміграції в Австрії.

Українські емігранти (112 підписів)

Тепер понад 300 українських біженців перебувають в Австрії, вони живуть під постійною загрозою депортації. Імміграційна Служба потребує фінансової підтримки, щоб можна було спровадити їх до Канади. Прошу, пересилайте свої щедрі пожертви на адресу: Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society 2150 Bloor St. West, Suite 96, Toronto, Ontario, M6S 1M8. Tel. (416) 767-4595.

СОЛІДАРНИЙ ЖЕСТ ПОЛЬСЬКИХ УКРАЇНЦІВ

від спеціального

кореспондента

"The New Pathway"

На традиційний заклик українських емігрантів першими проявили підтримання й солідарність патріоти з "гуртка патріотів" ім. Т. Шевченка при редакції "Відрижки". У перші години ранку делегація патріотів подалася до посольства Австрійської Республіки з метою скласти в руки посла протестаційну ноту. Дорогою до посольства делегацію безнастанно переслідувала польська громадськість.

Делегація, обведена густими рядами міліційних спеціальних відділів, підступом і силоміць уторгнула до посольства, а відтак перейшла в б'юро посла. Він, вдаючись до всяких засобів, рішуче засудив акцію делегатів, а грубими епітетами, що з-поміж них найчастішими були "polnische" і "scheise", пошерхів особисту їх гідність, тому що, за їх твердженням, поляками не почувалися. Тим-то гарніша частина делегації вдалася до жіночого засобу переконування, тобто сліз, що мало за наслідок пом'якшення посольського серця: він, схлипуючи, не те що погодився заслухати протестаційну ноту, але ще й запросив частину делегації на переговори з метою отримати розв'язання українського питання в його країні, яке було б задовільним для обох сторін.

Делегація вибрала своїх представників, які подалися на переговори. Позостала частина патріотів вийшла поза терен посольства й стала об'єктом невпинних і жалюгідних репресій з боку громадськості й уряду, що уособлювали мундири правоохоронних відділів.

На мить до початку розмов сталася ще одна приємна подія: патріоти, у національному одязі, вийшли назустріч делегації посольства з заздалегідь підготованими засобами переконування - національними стравами. "Gut, gut..." - узагальнив жартома посол закусуючи національною закускою.

Переговори почалися зачитанням ноти, де м.ін. читаємо: "загроза депортації до Польщі українських емігрантів усупереч їхній власній, їхніх сімей та їхніх земляків волі є акт спрямований проти процесу (...), ляпасом по (...) та насильством заподіяним (...)!"

Попри обопільні зусилля перший раунд розмов не приніс сподіваних результатів. На пропозицію делегатів, склад посередників поповнено консулом Канади. Посол Австрії, щоб підтримати засновки порозуміння наказав відновити набір національних страв, з допомогою одного з нелегальних пунктів постачання.

Участь канадійського консула не виправдала сподівань - розв'язання й надалі не було. Консул, після короткого загального слова, навів вибрані дані з статистик його країни за кілька останніх років. Особливого значення надано:

- ростові загального споживання алькогольних напитків (у літрах чистого спирту на душу статистичного громадянина Канади)
- ростові злочинності - включно з убивствами, грабунками та пограбуванням майна що супроводиться майже нулевою результативністю у розшуках злочинців
- прогресуючому занепаді українських культурних установ Канади.

Відтак консул офіціально спростував пятяки нібито ці дані пов'язані яким-небудь способом з еміграційною хвилею з Польщі. Протест делегатів він зрівноважив пропозицією пожвавити наступний раунд переговорів черговим набором національних атрибутів.

Третій раунд переговорів приніс перелом, хоча австрійський посол надалі опонував проти подальшому перебуванню емігрантів на території Австрії, пояснюючи це загрозою навколішньому поселенню. Невзабарі він отримав уповноваження виступати від імені уряду Канади, тому що консул канадійський рантово охляв унаслідок перевантаження обов'язками. Його перенесено до інших приміщень. Свою участь в переговорах він з дипломатичним тактом закінчив пропозицією депортувати емігрантів "куди-небудь, та не до Канади..."

Посилаючись на національну гідність й дружні відносини між народами третього світу делегація однозначно засудила пропозицію посла депортувати емігрантів до одної з африканських або південно-східних країн Азії.

Кінець-кінцем безвихідну ситуацію, після довготривалих дискусій, вирішено розв'язати полюбовно й підписано порозуміння. У кінцевому ком'юніке читаємо м.ін.: "Маючи на увазі симпатію, християнське милосердя, пошану до па

тріотичних почувань і гідності, посольство Австрійської Республіки від імені уряду й "гурток патріотів" від імені патріотів уважають за найдоцільніше й найлюдяніше переселити українських емігрантів до Української РСР, во ім'я розрядки міжнародньої напруги, приязні, отця і сина, амінь". Разом з цим австрійський уряд накладає на себе обов'язок передати всі гроші від ліквідації переселенського табору та всі фонди, що їх отримують з-закордону у Фонд допомоги українцям переслідуваним польською громадськістю й урядом, що буде створений при редакції "Відрижки". (номер рахунку подамо в окремому ком'юніке).

Кінцевого акта підписано під звуки національних гімнів.

/ЮПІАЙ/

Націо

НАЛЬНА СИМВОЛіка

В Україні розгоріла дискусія про національну символіку.

У Н-27 від 6.07.1989р."Літературної України" було надруковано звіт РАТАУ з засідання ВерхРади УРСР з питань нац- і патрвиховання і міжнацвідносин, саме про національну символіку.

З приємністю стверджуємо, що художній стиль звіту вповні згідний з лінією "В" і незвичайними художніми смаками редакторів "В".

З жалем, однак, інформуємо, що з огляду на об"єм не можемо помістити цілого того шедевру у "В". Всілякі-бо скорочення та інґеренції мали б поганий вплив на культурну й літературну вагомість тексту, чого, як щирі шанувальники рідного слова не можемо припустити, з огляду на повноважне ставлення до надбань народної криниці й перлин культурної скарбниці /рима - ред./ /дурна! - гол. ред./

Заохочуємо всіх конче розшукати й ознайомитись із згаданим шедевром. Без цього складніше буде вповні доцінити нижче поміщений текст, якого, що з приємністю стверджуємо, літературний стиль цілком згідний з широким діапазоном художніх смаків редакції "В".

Лист цей написаний правдивим комуністом /доказ, що є ще такі/ і прийшов на адресу досить відомої в Україні редакції, але не був надрукований, що є доказ неприхованого репресіонування тієї ідеології в засобах масової дезинформації в СеРеСеРу.

Перехоплений нашими агентами лист друкуємо в знак протесту проти маніпуляцій антикомуністичної журналістської мафії в імперії.

Ім"я і прізвище автора з міркувань безпеки перед подальшими репресіями з-боку антикомуністів - залишаємо довідома редакції.

Текст друкується без згоди автора, який певно навіть не знає про існування нашого загальношанованого часописа.

Вніманіє з Увагою! Сообщеніє з Повідомленням РАТАУ про "Національну символіку України". Здорово вийшло, що? Як двоязичіє то двоязичіє з двомовністю, про яке готовить (**вже виготовила - прип. ред.**) комісія ВРади УССР закон.

Добре доскіплює Вам народ, що мусили виректи свайо мнєніє на думку про національну символіку. Пильно прочитавши звідомлення РАТАУ про дискусію в Комісії ВР УССР з питань "патріотичного і інтернаціонального виховання", так і міркую: чого у дискутантів більше, історичної невігласності чи погорди до українського народу? Либонь одного і другого на купу.

Дозвольте задати Вам вапрос на запитання: - чи Ви, дорогенькі, читали "Повість временних літ"? - Ні? Жаль, справді жаль! Коли б прочитали як треба, то довідалися б, що там де сьогодні Россія, колись жодного "ареалу східньослов"янських земель" не було. Там були меря, чудь, корм, мордва, черемиси і ність їм числа неслов"янських народів і земель, де пізніше, дуже пізно (!) вийшла на "суспільно-політичну арену Россія". І як тільки вийшла на ту арену, то відразу почала нападати і на Русь, і на Білу Русь і на не слов"ян.

Що правда то правда - в Россії жодний князь чи цар не вживав три-

- З народної творчості

Гордо майорить над нашою спублікою червоно-лазуровий ржавний прапор. Він — не

раїнської державної симво-ліки тісно пов'язаний з появою коззацтва і його військово-по-

століть існування можна знай-ти будь-які символічні знаки або кольорові сполуки.

ді на сим-мель ново публіки »

лістичними завоюваннями. Пі-ними ґуртуються сили, які су-мують за минулими часами

зуба, як герба, тризуб був гербом КИЇВСЬКИХ українських князів. (До ре-чі, Карамзін тоже не вживав слова "тризуб". Він окреслював "тризубець"). Кажете, що Ваші побратими з НТС вживають знак тризуба? Цур їм! Історія знає такі випадки. Ось Ваша імпе-рія мала донедавна за герба візантій-ського орла, через що Россія не ста-лася Візантією. І Ваш дядько, капрал Гітлер, нарік був свою державу Римсь-ким Цісарством, через що вона не пе-рестала бути німецькою. Люди кажуть, що гітлерівський "хрест" походить десь з Індії, але через це нациси не ста-лися індійцями. Надо сказать, що Вам передискутовалося все на купу - гер-би міст і полків з гербами держави і нації. Воно так була, коли розгавка-ється вся сфера, то вийде одна брех-ня. От так то.

Правильно Ви запримітили, що М. Грушевський перекинув науково обгру-нтований міст тисячолітний між УНР і Київською Руссю. Греков, дай йому Боженьку здоров"я, давно начертав на папері, що М. Грушевський був "тон-чайшим", здається так власне, але на всякий випадок загляніть до книжки. - значить, М. Грушевський був "тонча-йшим знавцем Київської Русі". І тут пренія по вапросу з питання кінчаємо, бо Ваша "схема" необгрунтована, а хи-сту до науки у Вас було як пес нага-вкав.

А чому то у Вас виходить, що Ки-ївська Русь була колискою трьох на-родів і якоїсь древньоруской народно-сті? Де таке в історії написане? Загля-ніть-но до літописів. А інші народи що їх вимінює Нестор? Це несправед-ливо. Русотяпи! Маєте люки в "інтер-національному вихованні". Але прав-да - Україна во время оно промінюва-ла своєю культурою і на Новгород, і на Псков, і на Москву і на Ростов...

Щодо Малої ради Центральної Ра-ди УНР, то предлагаємо заглянути до книг історії тих часів, але перед тим прийміть трішки валеріянки, бо від прав-ди можете дістати трясці, - там в ста-рих виннлах записано, що на Першо-му Всеукраїнському з"їзді, який відбу-вався в перших днях грудня 1917 року, було понад 2000 делегатів, в тому ж!: ...4% од большовицьких організацій, здебільшого не українських. А на "з"їзді" у Харкові, куди побігли тих 4% під кінець грудня того ж року, було всього... кількадесять делегатів, в тому кількох тільки українців і жодного де-легата від селянства, яке тоді станови-ло понад 80% населення України. То хто мав право приймати правомочні по-

Пізніше ...ських козак... 1576 році, кол... роль Стефан ... гетьману разо... рибутками вла... гербом, означа... стоящего коза... на плече руж... скривленная в... ...бока висящ... рог». Спершу ...користувалися ...рових козаків ...ни Запорозько... ...визвольної ві... ...народу 1648— ...го коли вини... ...феодальна де... ...завірялися на... ...манські докум... ...ифти... При ц... ...значити, що н... ...ких регіонал... ...гербів тих чи ...если зображе... ...ацький герб ...всеукраїнське ...користувалися ...ережної і Пр... ...аїни, чиновн... ...полкових ка...

Інша група ...ться кольорів... ...увались на ко... ...ах. Існуюча ... ...ає надійну ос... ...ічного і об'єк... ...ення цього л... ...ися описи пр... ...их документа... ...осійського пох... ...ас описані ... ...оди (відзнак... ...ади), які з ... ...о початку т... ...нішнього вік... ...ажі. Є малю... ...их прапорів ...ївського пол... ...ділу рукоп... ...блічної бі... ...Є. Салтико... Аналіз цих ...ставки для т... ...ма кольорів, ...прапорах н... ...апах історич... ...ла різною. П... ...ку Богдана... ...ажався пра... ...льору з зобр... ...дині польсько... ...днання Укр... ...оглавого ро... ...д цим прапо... ...заньої армії ...ко-шляхетські ...рсунем і Ж... ...ляхами і Б... XVIII стол... ...алогічного ко... ...ого навантаж... ...ло налавлив... ...ями Війську... ...ихнайрізноман... ...льорів містил... ...інших, запо... ...окремих со... ...аків — чер... ...ні, зелені, р... ...ні, білі та ...днотипним б... ...козацьких ... ...ражувались ...н, архангел ... Юрій, д... ...сти, золоті з ...оя тощо.

В ряді прапорів ...ні варіанти жовто-

станови - Центральна Рада, чи "ЦВК-харківський", як називав те збіговись-ко В. І. Ленін? Як бачите, Русотяпи, воно виходить Вам якось не втолк. Ма-буть Вам рахівниця десь заділась, га?

Воно так не зовсім правда, що тру-дящі України боролися за соціалізм тільки під червоним прапором, який нам подарувала Москва, як колись да-рував цар чи король. Самі пишете, що "ЦВК-харківський" зберігав офіційну назву, тобто - Українська Народня Ре-спубліка. А який прапор і герб мала УНР, забули, га? Навіть люд Харкова йшов у революцію під жовто-синім пра-пором, тільки з червоною стрічкою. А частини т.зв. Червоного козацтва? А інші? Отже, всяк бувало, Ви тільки не запримітили, чи, як казав Микита Се-ргійович - Вам що, очі на лоб повила-зили?

Ще одне запитання по ділі не спра-ву. Ви в печерському заповіднику бува-сте? Ні? Не положено, бо там тепер є трохи монастирл. Ну, не біда. Підій-діть поближче і возведіть очі вгору на дзвіницю і побачите там символіку, яка колись, як Ви нас вчили, тінню па-дала на всю імперію. І ось та симво-ліка вже сімдесять років Вас в очі не коле, бо то "свайо радноє".

А Ваш КПЗУ-івець притьмом бре-ше. В тридяті роки націоналісти до нас не стріляли, бо ніби звщо і нашо? Ми "стріляли" до себе словами, пресою. Разом з ними ми сиділи в польських, а тоді і російських - під червоним пра-пором! - тюрмах. Ми ж, як Ви нам товмачили, боролися за Українську Ра-дянську Соборну і Суверенну Держа-ву, а вони теж боролись за Українсь-ку Самостійну Державу, тільки, як пи-сав Фітільов, з іншим змістом і не кри-вили душею, як Ви. Ви нас просто об-манули. До нас стріляли поліцаї й до них стріляли поліцаї. Але найбільше стріляли до нас висланці Комінтерну-ЧеКа-НКВД, от хоч би комуніст-фаб-рикант Ревель. Під червоним прапором Ви видали на нас, на КПЗУ, вирок смерті - зліквідували нас. Ви що, не чули про не? Пам"ять Вам забило? То либонь від брехні.

Під яким прапором більше вчинено злочинів? Таке питання сьогодні може ставити тільки бовван до куба. Як не хочете прогулятись до Куропат під Мін-ськом, до Вінниці, чи до Биківні під Києвом, то зробіть підрахунок за офі-ційною совєцькою статистикою; возріте до "Подольського Комуніста" від 3.04.-1919 року. Як би не лічить, то за сім-десять років майорїння над Україною червоного прапора. Ви вимордували бі-

ля двадцяти мільйонів людей! Тільки на Україні! Навіть Ваш дядько Гітлер не дорівняв Вам, просто не встиг, хоч Ви йому нашого хліба і сировини немало відставили. Страх подумати, що було б коли б так "в мирі і дружбі" із спільною границею Ви прожили б з Гітлером досі?!

У Вас, Русотяпи, совість і честь є? Червона, кажете? Шур їй! Коли б у Вас була людська совість і честь, то не гавкали б. Бо як воно у Вас виходе? Лобзаєтесь тричі обоємком з мадярами, румунами, італійцями, болгарами... і сидете при "братерському" столі під їхніми національними символами, з якими вони, разом з Гітлером, ішли під Сталінград, на Одесу...і Вам не вадить. А український народ не має права на свою національну символіку, бо Ви нам "подарували" свою? Де ж Ваша совість? Прогавкали?

Правда, Мала рада ЦРади УНР 18.01.1918 року затвердила прапор українського флоту. Але державний прапор УНР був прийнятий законом від 1.03.-1918 року. Такий же закон був затверджений законом Західно-Українською Народною Республікою, яка пізніше стала Західно-Українською областю УНР. Як бачите, знов бракує Вам послідовательності і знання історії.

Во время оно, не таке вже временне, Совнарком РСФСР також був визнав в 1917 році УНР і потвердив знов в 1918 році і навіть обмінявся з УНР послами. Берестейську угоду підписав не тільки "зрадник" Л. Троцький, але затвердив також 7-й з"їзд РКП і 4-й Надзвичайний Всеросійський з"їзд рад. Для переговорів про мирний договір з Українською Державою Совнарком РСФСР вислав до Києва І. Раковського. На документах с рукоприложеніи Свердлова, Леніна і прочих. Возріте на документ Н° 3019 від 25.05.1918 року, прочитайте 6-ту статтю Берестейської угоди. Кажете, що ті домовленості Ви зірвали? Правду кажете. Ви тільки до кінця, і ще трохи далі за кінець, вірно додержувались угоди з фюрером. Але дозвольте запитати: все ж тоді, з якою тоді, в 1917 і 1918 роках, символікою розмовляли і підписували угоди? Не з українською національною - тризубом і синьо-жовтим прапором? Забули "патріоти інтернаціоналісти"? Тепер боїтеся того чого домагається народ!

Що до носталгії, то не маєте слушності, Русотяпи. То не носталгія, це відвічне стремління народу бути собою, бути вільним на власній землі і під власною історичною тисячолітньою символікою, як це чинять усі народи. Але Вам цього не второпати, бо Ви маєте лише свайо - "нє било і нєт нікакой України". Ви маєте "схему" юриста Г. А. Мурашіна, правнука Валуєва. Його "аргументи" сильні і грізні - "незареєстровану символіку вилучити з наступними висновками!" Знаємо ті "наступні висновки" з Алма-Ати, Мінська, Тбілісі, Києва, Львова...

Краще, Русотяпи, перестаньте гавкати на український народ і його національну символіку, а візьміться за ізученіє-вивчення історії, не минаючи ніже тієї коми, як вчив Тарас, бо глузду в Вас - як собака набрехав.

А сообщенія з повідомленнями, Ратау-ці, пишіть. Народ розбереться сам.

Дано на 72 році.

КПЗУ-івець "Бородій"
(ще живе)

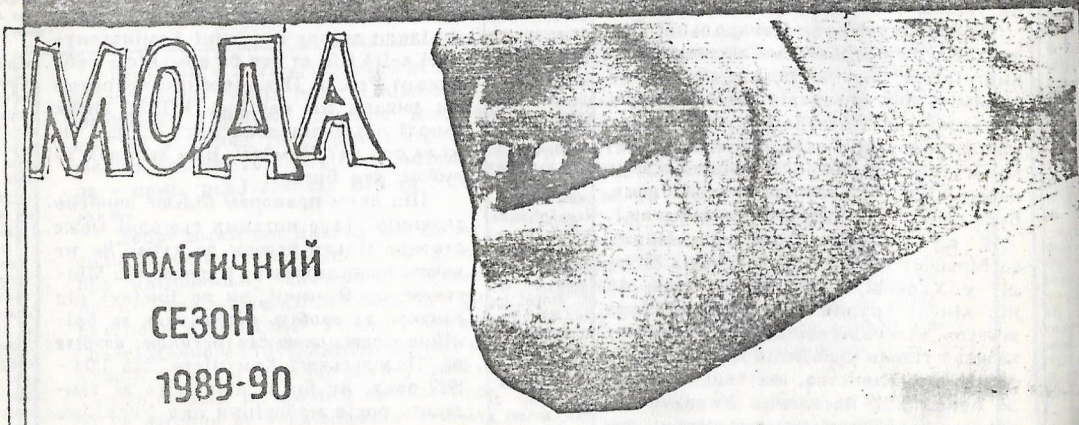

"І коли мене питають, чи потребує наш український радянський прапор удосконалення, то я завжди даю відповідь з точки зору художника, який має чітку громадянську позицію. Вважаю, що це буде напівісторія, коли до національного прапора взяти лише жовто-блакитні кольори з тризубом і не ввести червоного, а також серп, молот і зірку (...) Я вважаю, що коли зайде мова про нову символіку, то треба буде поєднати в ній історичне минуле з нашою соціалістичною сучасністю, дати символіці вірне й аргументоване тлумачення."

заслужений художник УРСР
В. М. Батурін

РЕЗОЛЮЦІЯ ПРО НАЦІОНАЛЬНУ СИМВОЛІКУ

Товариство ім. Художнього смаку, що гуртує при редакції "В" художників з нечіткою громадянською позицією без надії на зміну, солідаризуючись з художниками о чіткій громадянській позиції вважає необхідним розгорнути працю над новим проектом української національної символіки, який ураховував би всі зауваження і прагнення мешканців укрземлі без огляду на віровизнання, національність, політичні й суспільні погляди, а також усі історично сформовані й успадковані варіанти геральдики по-рівному, без переваги одних чи третіх елементів.

Жодна-бо з політичних опцій не повинна тримати монополь на н національну символіку, без огляду на її громадянську позицію.

Прихиляючись бажанням і постулатам усіх дітей укрматері, керуючись толерантністю, інтердружбою й художнім смаком Т.ім. Х.с.п."В" рекомендує під розгляд такі варіанти оновленої нацсимволіки:

ГЕРБ

варіант перший: в центральному місці - золотий тризуб оточений кругом таких же золотих молотиків і серпиків - перехрещених, або окремо, назміну. Серединне рамено тризуба повинно завершуватись золотою п"ятикутною зіркою.

варіант другий: в центральному місці - схрещені серп і молот оточені кругом золотих тризубиків. Зоркі нету.

варіант третій: тризуб, з продовженим центральним раменем яке переходить у молот, а під ним, перехрещений з раменем, в горизонтальній позиції - серп. Над усім - шестикутна сіра зірка - з нак пошани й інтердружби і проти антисемітських фобій.

ПРАПОР

Національний прапор повинен ураховувати національні кольори всіх нацменшостей - в знак повноважання для співжителів.
Герб - в центральному місці /рекомендуємо варіант третій/.
Барви - блакитна смуга вгорі й жовта внизу. Обі смуги розділяє аналогічна за розміром смуга червоного кольору.
Грані прапора обшиті облямівками в нацбарвах усіх національностей України. Замість облямівок можна застосувати метелики в нацменкольорах, яких розмір відповідає кількості населення

/в %/ - прийняти відповідну шкалу! Метелики відображують легкість і безтурботність нацменського життя під оновленим прапором. Якщо метелики переробити б на трикрилі - тоді надпланово досягнемо символічну пересторогу перед атомними експериментами на Україні.
Далі можна по кутках помістити лиця класиків укрлітератури в знак пошани до слова писаного. Три кутки відводимо для загальновідомих ґіґантів укрлітератури, а четвертий пропонуємо віддати під публічну дебату, щоб зор"єнтуватись, кого ще народ знає.
Щоб символічно узакономірнити пошану до історичної спадщини, можна класиків обвести колесом пропорційно менших розміром лиць істричних персон, з князів починаючи, аж до ґенсеків. Рекомендуємо деякі обличчя символічно залишити білими плямами /найкраще персон неслушно незабутих/.

Прапор можна теж прикрасити символами тісно пов"язаними з історією народу - напр. гетьманська булава, клаптик колючого дроту, якась церковна баня і обов"язково, не забуваючи про найчисленніші верстви - жирна плямa від сала і пляшка самогону.
Можна теж знайти місце на козака з кобзою, червону калину і солов"їну мову у виді якоїсь промовистої цитати принципово інтернаціоналістського характеру, яких в укрлітературі від чорта.

Рекомендуємо, щоб всі національні елементи були вишивані народними ґаптами.
Накінець прапор треба суто скропити кров"ю народу зібраною в пунктах добровільного кроводаства, що буде промовистий символ безневинно пролитої крові під всіма попередніми прапорами.
Такий варіант прапора попри максимальне його зменшення заховає незвичайно великі розміри і це дозволяє плекати надію, що жодна сила під ним не пролє більше безневинної крові, бо важко буде під таким велетнем йти в бій.
Слід розгорнути кампанію за нову символіку й вслухатись в голос народу щодо пропозицій євентуального поповнення національної символіки.

ГІМН

Нема жодної проблеми: одна стрічка з "Ще не вмерла...", друга з "Живи Україно...", аж до вичерпання котрогось з текстів. Мелодія - найкраще народна.

PS. І якщо ми вже при голосі то протестуємо проти нашого втручання у внутрішні справи суверенного народу. І домагаємось також, щоб національний герб Польщі, тобто орел, у новій версії замість крони мав на голові тризуб. Дякуємо за увагу.

Товариство ім.Художнього смаку при "В"

«МАНІФЕСТЪ» фрагмент

Український відділ

про Кадетівъ (історичний роман),
Ленін та його родітелі, методічные указанія,
Щось про ЧУЧХЕ оповідання!
ТА
БАгато
інше...

спонсор: «Немецкая Роска»

ЛЮБІ ДОБРОДІЇ!

ВИБАЧТЕ ЗА ТАКЕ ЗВЕРНЕННЯ, БО НАС ДУЖЕ ДОВГО ПРИВЧАЛИ ДО ШКІДЛИВИХ ЗВИЧОК ТОБ-ТО „ТОВАРИШЧ", „ГРАЖДАНИН" ТА ІНШ. ТАК ОТ КОЛИ МОЖНА, ДОЗВОЛЬТЕ ВІДКРИТЬ ПЕРШУ СТОРІНКУ НАШОГО ЗКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИЧНО-ПОЛІТИЧНОГО ВІДДІЛУ.

ПОТРІБНО ПОЯСНИТИ. ДОВГІ РОКИ НА ЗВЕРНЕННЯ ТІПА „ШАНОВНЕ ТОВАРИСТО" „ДОБРОДІЙ" РЕАКЦІЯ БУЛА ОДНОЗНАЧНА - ТУТ НА ВАС ВІШАЛИ ВСІХ СОБАК І ПАЦЮКІВ СТАВЛЮЧИ ВАМ В ПРОВИНУ: НАЦІНАЛІЗМ, ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМ, СІОНІЗМ, АНТИСІМЕТІЗМ, ЭКСТРЕМІЗМ, ПАЦІФІЗМ, ГОМОСЕКСУАЛІЗМ, ЭМПІРІОКРЕТІЦИЗМ ТА ІНШЕ.

ДЛЯ БЕЗТЯМНИХ ПОЯСНЮЄМО, ЩО НІЯКОГО ВІДНОШЕННЯ ДО ВСЬОГО ЦЬОГО МИ НЕ МАЄМО. БО ПО ПЕРШЕ: НАШЕ КРЕДО -

„НЕПРОТЕВЛЕНЦІ"
(БО Ж ІНТЕРНІРОВАНІ)
ПО ДРУГЕ (СМ. ПЕРШЕ)
ПО ТРЕТЕ (СМ. ДРУГЕ)

ТА Й СПРАВДІ КАЖУЧІ КОЛИ В МЕНЕ ОДИН ГЛАЗ ЖОВТИЙ, А ДРУГИЙ БЛАКИТНИЙ ЦЕ ЩЕ НІЧОГО НЕ ОЗНАЧАЄ.... (АЛЕ ХТО СХОЧЕ ЗНАЙТИ ЩОСЬ БІЛЬШЕ, НІЖ НАШЕ ПОЛІТИЧНЕ КРЕДО, МОЖЕ ЗАЗЕРНУТИ У С..... КОМУ ЗАВГОДНО, (СМ. ДАЛІ)
БО Ж НІЧОГО НЕ ПОБАЧИТЬ

діють не більше як пів року, мало їх.

- Кружок сподвижників ідеї Чучхе - ті захоплені комшизофренією в Кореї. Це треба знати, бо це велика частина суспільного комунізму.

- Крайньо праві сталіністи - але вони не сталіністи, тільки розробляють сучасні питання з точки погляду сталіністів, щоб показати, чим може закінчитися наш сучасний комунізм.

Я: А кого не будете друкувати взагалі?

Він: Комуністів і всіляких фашистів, крайньо правих націоналістів (не тих, кого називають націоналістами), антисемітів... я ж сам жид **(гордо випняв грудь)**

Я: А пишете...

Він: Пишемо...

Я: ...російською мовою?!?!-?!?!?!?!?

Він: Так.

Я: ...але не чистою?

Він: Додержуємось дорежимної граматики, хоч лексика сучасна.

Я: А звідки взялась ідея "Українського відділу" у "Маніфесті"?

Він: Так склалося, що зараз на Східній гарно знає українську мову може 10%.

Я: (подумки: занижуєш, хлопе, принаймні 11%, або навіть 11,2%)

Він: Тому більше будемо вживати малоруську говірку. Але після цього наміряємось друкувати літературною, або народньою мовою. Щоб зразу не було стрибка - хто не володіє укрмовою, то не буде зовсім читати. Це буде постійна колона. Може навіть будемо розширювати її. Досі було так: у садку, чи школі - віршики про Леніна, партію, комсомол.. Точно те саме по-російськи й по-українськи. Інформації ніякої. У мене виникло питання: що це за мова? Після зустрічей з різними людьми, якимись націоналістами з Польщі **(я гордо випняв грудь)** я почав цікавитись, копати. Знайшов багато літератури, що друкувалась у 20-их роках. Частину будемо друкувати. Що зможемо то й зробимо.

Я: І ще що?

Він: Читайте "Маніфест"!

Усі ілюстрації до тексту - позичені з "Маніфесту". Зацікавлені газеткою можуть її за домовленням придбати через агентів "В".

БАЛКОН

Одному громадянину дали квартиру на самому високому поверсі. Невідомо який він був на лице, нам із вами його видно тільки в потилицю.

Щоранку громадянин виходив на балкон і вдоволено оглядав бузковий туман над містом. Вдоволення оце солодко тривожило його і збуджувало щось більше ніж отаке споглядання.

Далі, як звик він до висоти, то наважився подивитись униз. Спочатку люди не здалися йому комахами. Але скоро він до цього додумався- голови з піджаками, чого тут мудрувати.

А ще далі, врешті-решт в його голові майнуло таке: якщо люди так низько, то й плюнути тільки.

За словом -діло. Слина перевертаючись в повітрі як бо-зна-що, смачно ляснула лисому здороваю в самісіньку маківку.

Перехожий аж свинею рохкнув від шоку, а як зрозумів, то таке поніс, що аж лисину йому почервоніло. /Нашого з вами громадянина не було видно, він в демонічному реготі трусив потилицею на своєму балконі/.

Так далі й пішло. Щоранку і щовечора наш громадянин стовбичив на балконі, в людей плюючи. Потім він і роботу кинув так його захопило.

І одного разу, коли його добряче підперло бігти до клозету, а під балконом переходив особливо густий натовп, а держав повного рота слини він не витримав розриву і випорохнився просто в світ широкий.

І тут сталося несподіване. Оті комахи, оті голови з ногами дивним чином перетворилися на справжніх людей.

втяло нам кінець - допрукуємо в наступному номері

ЛЮБОВ

Між липами та каштанами,совою наосліп шугав туди-сюди крилатий Купідон. Ніякої тобі здобичи в літньому парку.
Тільки бабусі торохтять своє на скамійці, та й дітлахи радісно верещать в пісочні. Собака ще бігає від дерева до дерева, ногу задирає.
Ех,Купідон навіть лаятися став,природа матір, мовляв,от тобі невезуха в спину! От наприклад, улюбленці Купідони,так ті зараз на пляжі камінцями в рогатки стріляють.

А переможці конкурсу летять на південні курорти, де купаються у морі, тріпотять собі крильцятами і ні про що таке вже не думають.

Отак лаявся собі, лаявся наш Купідон, дурниці усякі насвистував, коли це в дальньому кінці алеї з"явилася молода анемічка і меланхолійна постать чоловічої статі. Інтелігенція, значить. Купідон заховався в кущах, як міліціонер на завданні.
Із протилежного боку сунула така собі, туди-сюди гнута, здоровезна і весела розведена молодиця.

Еге, почухав у потилицю Купідон, ось вам пісня про любов. Щось не так воно вкомпоновується. Але що було робити? Он тобі пара, а ось тобі лук з алмазними стрілами. Нема чого й мудрувати.

І він заложив алмазне стріло.

- Шарах!!! - молодому інтелігентові аж ноги підкосило, воно, бідолашне, так далі і пішло наче навприсядки, ще й голівонькою затрусило. Серце в нього було скляне і алмазне стріло рознесло його в друзки.

- Фіють! - молодиця охнула і забасувала молодою кобилою, бо серце в неї було зроблене із видубленої бичої шкіри. Ані краплини з нього не витекло.

І пішли вони кохатися. І Купідон полетів собі у Гідропарк стріляти камінцями в апоплексичне тіло.

І в цьому місці за старими правилами можна було б поставити крапку.
Але часи зараз в нас нові. І чекаючи на нові правила літератури читач задумається: "ну, а далі? далі як жити?"

Далі. Молодий чоловік так і не зміг розпрямитися. Він назавжди зробився інвалідом кохання.
Молода жінка вийшла за чоловіка заміж, точніше - оженила його на собі, і як голову сім"ї бачила його догори ногами.
В них народилося багато дітей, бо так вона схотіла, і всі вдалися в матір. Він зробився як і був, ні риба, ні м"ясо, і з довготерпінням хамелеона став заробляти гроші для сім"ї, та авторитет поза сімейним колом. А діти виросли в них некрасиві, дужі і - ох, люті! Що хлопці, що дівчата.

Але то вже інша історія.

І Деал

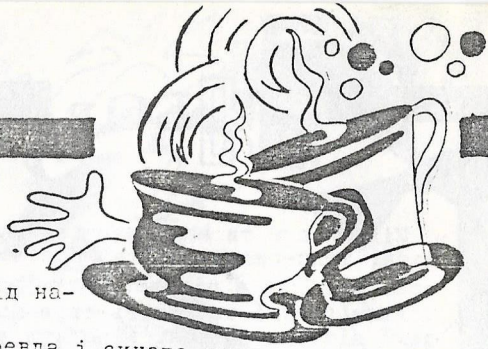

Ішов дощ такий що біда.

Ревло і сичало. Все живе втікало під навіси і там цокотало зубами.

А в кав"ярні напроти оперного ревла і сичала суперечка.

Молоді хлопці, некрасиві, дужі й люті сперечалися з приводу ідеалу. У багатьох з них батьки були ні риба ні м"ясо, або просто чужі. В декого з їхніх батьків було зламано крила, але хлопці того не знали, отож і виросли вони лютими і невдоволеними. При розмові в них ходили жовна, бо думка лізла туго, руки їхні хоч і без мозолів були однак чомусь вузлуваті, а лоби їхні були круті як кувадла Несвідома лють на життя таке, тобто ніяке, не давала згоди ні з ким. Вони хіба що пінгвінів не цитували, аби тільки на своєму стояти.

Перший вважав, що тільки життєва сила є ідеал. От, хто кого переживе той і буде.

Другий казав, що ідеал - це щось тонке і сяюче. Стоїть у кутку і тихенько сяє.

Третій хрипів, що ідеал - це простота кувадла. Виб"є все дрібне і залишить саме здоровезне.

Четвертий щось слинив про Ерос, але виходило в нього, що той Ерос схожий на цяцькований танатос.

П"ятий вигукував про майоріння нових прапорів, аби тільки колона не збивалася із залізного кроку і всі співали один марш.

Ще й шостий завернув на абстрактне, безідеальність, кричить,врятує світ! Дайош космос, підсвідомість і розпад всього живого на складаючі падла! І тоді вже ніхто нікого не буде ображати, всі будуть однакові й круглі, і нічого страшного, що знов пасеться золоте телятко, а голуба, напівпрозора космічна пара, кривлячись від огиди буде всіх прощати.

Все це хрущі і порохно, загадково посміхався сьомий, а магія - одвічна. Треба просто сидіти собі на ховирах, нагрівати потилицею міжнародне біо-поле і чухати своє кундоліні.

Восьмий номер монотонно, раз-у-раз, вставляв, що буття і небуття - то єдине коло, все відтворюється безліч разів, доки вісь у колеса не зламається. Нема чого сперечатися, сім смертних гріхів самі з"являться.

І дев"ятий номер життєрадісно вигукував, що таки щось одне рано чи пізно переможе, от тоді заправить всім ідеалу, аж очі вилізуть.

А десятого номера, що нуль відстоював і з нуля вакликав починати, бо все в нуль провалиться, десятого вже і не слухали, бо суперечка сягнула критичної маси.

Ідеал! Ідеал! - ревла за вікном злива.
Ідеал! Ідеал! - ревло в кав"ярні.

І тут ворухнулась змія. Вона забриніла як замерзла блискавка. Із того пролому, матюкаючись, вивалилося троє пластичних греків. Що то за греки були! Ланіти їхні як шовк, очі сяють, лоби як кувадла, а мокрі ноги вкриті коростю, бо дощ на дворі. Ще й чоловічу стать пов"язано, наче мертвому щелепу. Двоє схожі як отець і син, а третій так зовсім ні на що не схожий, якась чорна хмара або химерна дірка, звідки вилітають потойбічно-еротичні вигуки, все це разом із видраним волоссям та отруйною слиною.

І оця трійця чудернацьк[illegible]рниками, але це більше нагадувало гопак з гоп-стопом, притому третій робив собі на голові гребінець, їв гени і плавав у повітрі як риба в акваріумі, а перший найстарший, чи то благословляв, чи то епітімію накладав, а молодий бив ворогів по уявних пиках.

А далі вони миттю заковтнули усю каву що була, вдарили шапками в стіну а лихом об землю і прорікли:

- Ми посланці вашої суті. І як такі ви затяті, то кладемо на вас закляття. Від нині бути вам у цьому житті цифрами, відповідно номера, що відстоював кожний з вас. Віднині й до кінця днів ніколи не станете ви подією, а тільки будете її ознакою. Віднині й до кінця днів ніколи не станете ви числом, а тільки цифрою, що число означає. Віднині і назавжди, хто б із ким з вас не єднався, вийде тільки нова цифра. Гаплик! Чи то... Амінь!

Вони по-оперному, диявольськи отак зареготалися наче психопати і зникли.

І дощ перестав. Виглянуло сонце.

Всі мовчали приголомшено. Наче дошка над головами пролетіла. Наче всіх однією жабою придавило. І кожен для себе вирішив, що то, мабуть, його люника прокосив.
А потім кожен мовчки вирішив собі, що взагалі нічого не було і все. Так краще буде.

Розрахувалися за каву, мовчки потисли руки та й розійшлись. І ніколи вже не зустрічалися.

Дехто, я певен, все ж таки не скорився проріканню. Бо ж самі вони казали, що жити по вказівці, хоч то буде перст божий, отак жити й не бунтувати може тільки безпринципний.

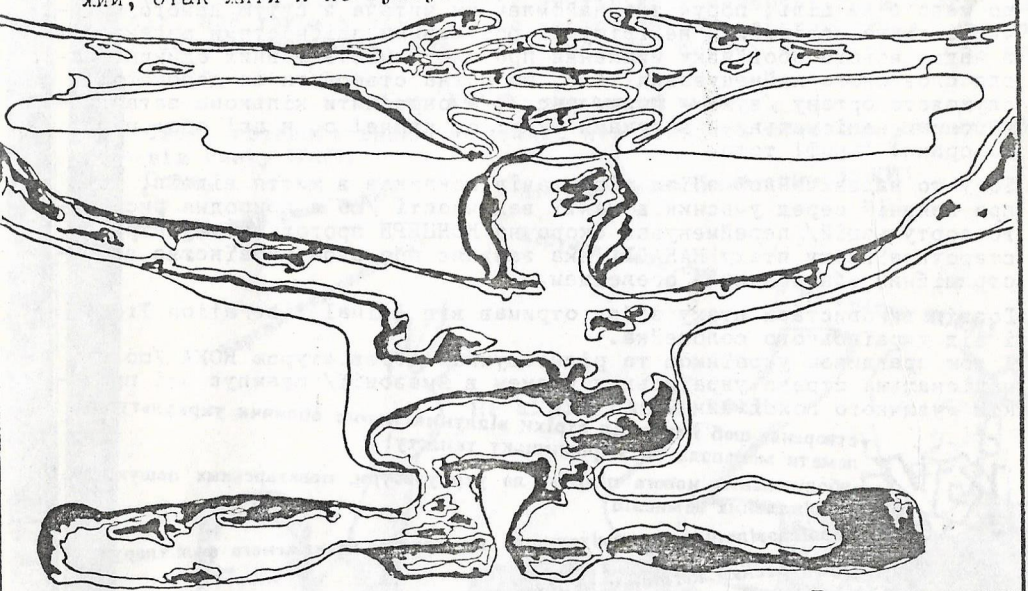

"Джаз" на тому не кінчається, але більше не маємо. Годиться додати що автор не тільки пише вірші й прозу, але ще й співає з гітарою свої та колег тексти, хоч належного визнання досі ще не здобув на рідній землі, тому, що вроджена скромність не дозволяє йому вештатись по естрадах для бардів. Але останньо дійшли нас чутки, що задеб"ютував як рок-артист у своїй київській капели. Агенти "В" поставлені в стан алярму - чекаємо на перші реакції. Поки що кінчаємо друкування Гуляйноги бо в черзі чекає кілька файних текстів інших авторів, які стали жертвами наявного редакційного культу особи.

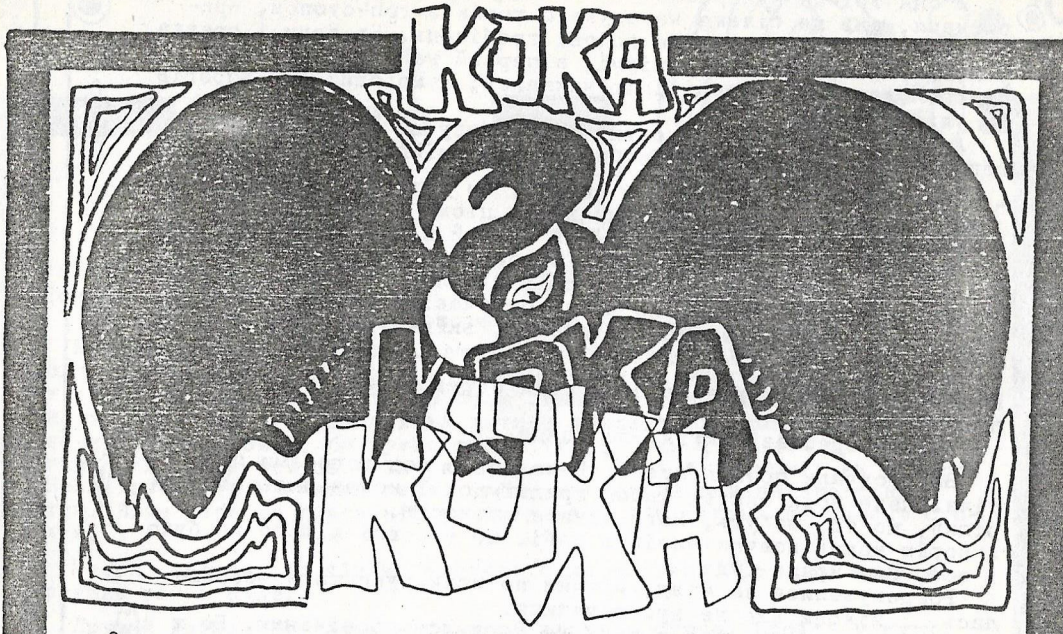

У №1 "В" висловлено побожну мрію редакції добавляти до "В" клаптик плівки для музичного проілюстрування обговорюваних музичних питань, що мало б за ціль, поруч з ознайомленням читача з суттю даного музичного явища, звільнити не грішучих розумовими здібностями редакторів з надпланового обов"язку мислення про вишуканість мовних одиниць задля словесного найменування того, що можна ствердити за допомогою слухового органу /вуха - прим. ред./, а окреслити кількома загальновідомими національними вигуками типу: о, курче! о, я цє! або: шіт! до сраки! факоф! тощо.

Тому-то надзвичайний з"їзд відригачів покликав в життя відділ, що при наявній серед учасників манії величності /що є природня риса того сорту націй/ перейменував скоро на КОНЦЕРН проголошуючи патроном староукраїнську птаху КАКАДУ, яка заявляє про своє українство демонстраційним обношенням з оселедцем.

Дозвіл використати птаху з"їзд отримав від Animal Liberation Front і від українського соловейка.
І тою правдивою українкою та ріднозвучною абревіатурою КОКА /що є національна страва українських племен в Амазонії/ штампує всі продукти музичного походження.

КОКА
- створена, щоб нести під стріхи відлуння нового обличчя укркультури і ломати монополь на народницьку тандету!
- вболівальник нового підходу до укркультури, новаторських пошуків й оригінальних замислів!
- віроісповідальник примітивного, первісного, нескаженого фольклору!
- пристрасний поглинач національних страв!

Досі КОКА заплямувала гонор випуском таких позицій:
001. Оселедець
002. ВВ /програма "88р/
003. Колезький Асесор "Коїл Асс"
004. Колезький Асесор "ВССИКИ-Капітуляція"
005. Брати Гадюкіни "Наша відповідь Кобзонові"
006. ВВ /найновіша програма - ласки за якість!/

У підготовці перша позиція з фольклором - баба з Бойківщини /1стор. і три баби зі Слобожанщини /2стор./
Аматорщина найвищого класу!

Спів жменьки бабів і дядьків з любого укрсела дорожчий КОЦІ за всі професійні хори на світі та всі привілеї, права й обов'язки!

КОКА за спонтанність виконання!

КОКА за об'єднання Німеччини (з Україною - провокатор)!

КОКА за волю Нельсона Мандели!

КОКА за (дурна - близький приятель КОКИ)!

Тираж всіх позицій - обмежений.
Всі /крім частинно ООІ/ - видаються за згодою ансамблів.
Копіювання і розповсюдження - вельми бажані!
У випадку крайньо ганебної якості /КОКА не в силі провірити технічний стан усіх касет/ - можливість виміни на кращу.
Усі, що війдуть в ближчий контакт /без дурних асоціацій!/ з представниками КОКИ - можуть за домовленням придбати записи всіх описуваних у "В" та багатьох інших капел світової незалежної сцени.
Шукайте оплачуваних КОКОЮ агентів на всіх більших націменських збіговиськах.

КОКА за чистоту вфриканських мов!

Незалежність і некомерційність - непорушні принципи діяльності КОКИ.
Уцілому КОКА узалежнена від коштів продукції касет і від дармоїдів з "В", які використовують КОКУ задля їхньої приємності видавання супердефіцитного псевдожурналу.
Некомерційність КОКИ полягає не тільки в некомерційній якості записів, але також у тому, що не керується вона заспокоєнням смаку т.зв. масового споживача, але заспокоює свій смак і видає те, що їй подобається.

Смак КОКИ - незалежний смак!

Твоя, потенціальний споживаче, незалежність обмежена узалежненням від смаку КОКИ.
Отже,

Зберігай свою волю! **Не поступайся інсинуаціям КОКИ!**

Бережи незалежність! **Керуйся своїм смаком, а не смаком КОКИ!**

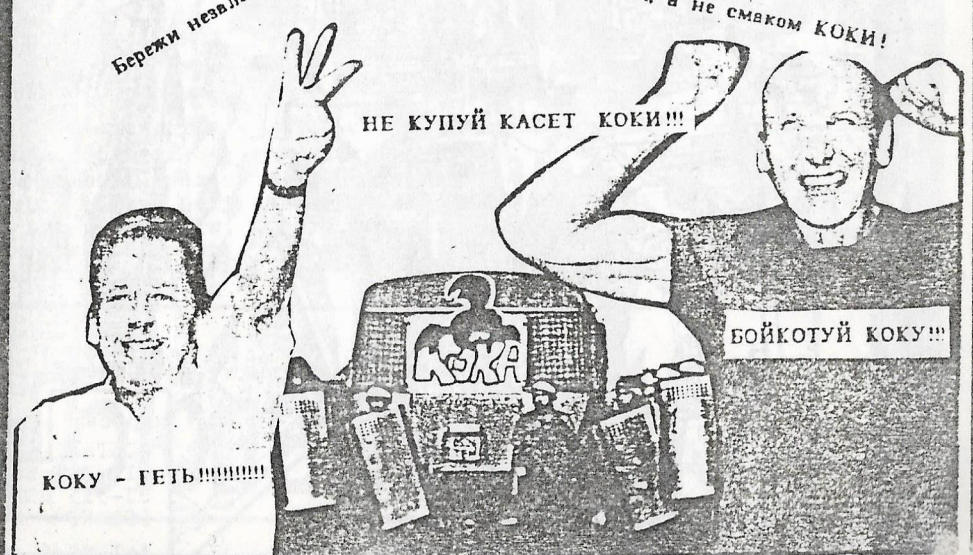

ТЕАТР варварів

Чи можна творити театр не будучи ніким в українському театрі? Це абсурдальне питання відображує свідомість засновників групи КОНТАКТ. Становище, в якому знаходяться українці в Польщі є просто вимріяне для того, щоб створити театр варварів.

Вже з першої вистави починаючи група КОНТАКТ нищить, руйнує, кордує. Художня форма театру змінюється паралельно до перетворень у свідомості творців КОНТАКТу. Геть з ізоляцією, поділами на добрих-своїх і тих поганих.

Театр повинен бути співучастю. Усі присутні співтворять виставу, кожен є важливий, бо вже не рахується придавлююча величність ідей, починає існувати величність одиниці. КОНТАКТ зав"язує контакт з публікою вже на першій виставі обкидаючи її залишками четвертої стіни Станіславського.

Тепер залишається тільки знищити сцену, знищити штучні поділи, відкинути пасивність. Театр є всюди - це постійно відбувається там де ми є, а завданням мистецтва є переконати нас у цьому. Так група КОНТАКТ попадає в райони пошуків Арто й Кейджа.

Кожна вистава є співдіянням, співучастю всіх присутніх. Чергові спектаклі "Похорону поета" то різні у своїй формі й змісті події, бо в кожному місці є інша публіка, інше оточення, виникають речі яких годі заплянувати, не можна їх придумати. Випадок - є це справча сила, це творчість, бо відкриває механізм життя.

Діяльність у групі КОНТАКТ є форма існування взагалі. Це один із шляхів прийти до власної тотожності - свідомості українця; тотожності хоч частинно вивільненої з-під пресії свого середовища.

Так як КОНТАКТ став початком нової організації СУНМу - так для тебе можемо стати шансом викричати свої болі й обсесії.

Напиши п"єсу, напиши вірш, напиши себе й почни діяти.
Стань варваром, який руйнує все, що тебе обмежує.
Пошли сперму своєму батькові й напиши до нас.

Петро Павлище.

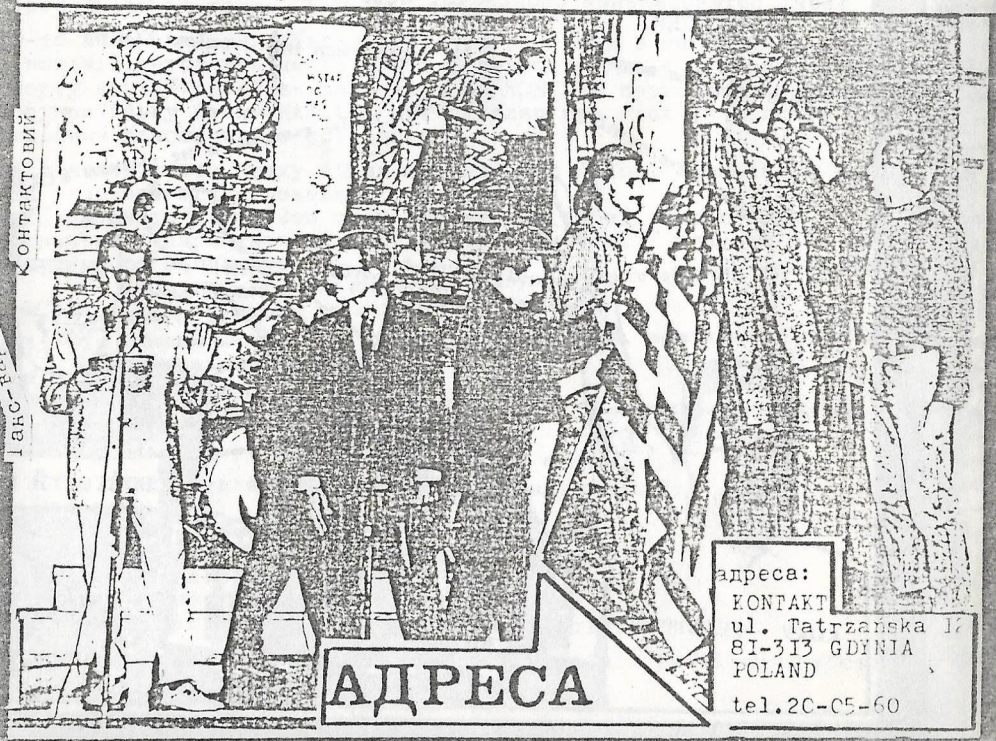

КАЛЕНДАРІЙ ГРУПИ ·КОНТАКТ·

квітень "88, Гданськ: монодрама "Сам-Сам". Вистава інспірована анкетою "Зустрічей" про свідомість молодого покоління українців у Польщі. У тій виставі "К" прощається з класичною формою театру - поділом на сцену й зал для глядачів.

жовтень "88, Гданськ: "Як здобути американську візу" - у виставі поєднано театр психологічної правди з театром співучастництва. Вистава для українців у гуртку УСКТ.

листопад "88, Гданськ: "Як здобути..." - у зміненій формі, з поширеною співучастю публіки. Ярмарок "88.

січень "89, Варшава: Фестиваль Національних Меншостей - "Стереотипи".

лютий "89, Гданськ: "Похорон поета" - театральна форма, театр "en route Вистава для студентів гданських ВУЗів.

квітень "89, Люблін: "Похорон поета" - друга версія, з розбудованою "табірною" частиною. В програмі Тижня української культури, КУЛь.

серпень "89, Гданськ: концерт "Українські ночі", підготовлений разом з гданською формацією "Der Danziger Ensamble"

листопад "89, Гданськ: "Місто Київ" - Ярмарок "89

Сценарій і режисура всіх вистав: Петро Павлище, Петро Тима.
Музичне оформлення: Ярослав Вуйцік.

Ганс - варіант ярмарОЙовий

Показався друком №1 "Бюлетеню" видаваного СУНКом. Після першого шоку спричиненого появою несподіваної конкуренції, редакція "В" на надзвичайних зборах рішила регулярно й безкомпромісно дискредитувати, компрометувати й цькувати редакторів "Б" на сторінках "В". Аноніми - вельми бажані!

СОЮЗ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОЇ МОЛОДІ У ПОЛЬЩІ.

БЮЛЕТЕНЬ 1 СУНМ

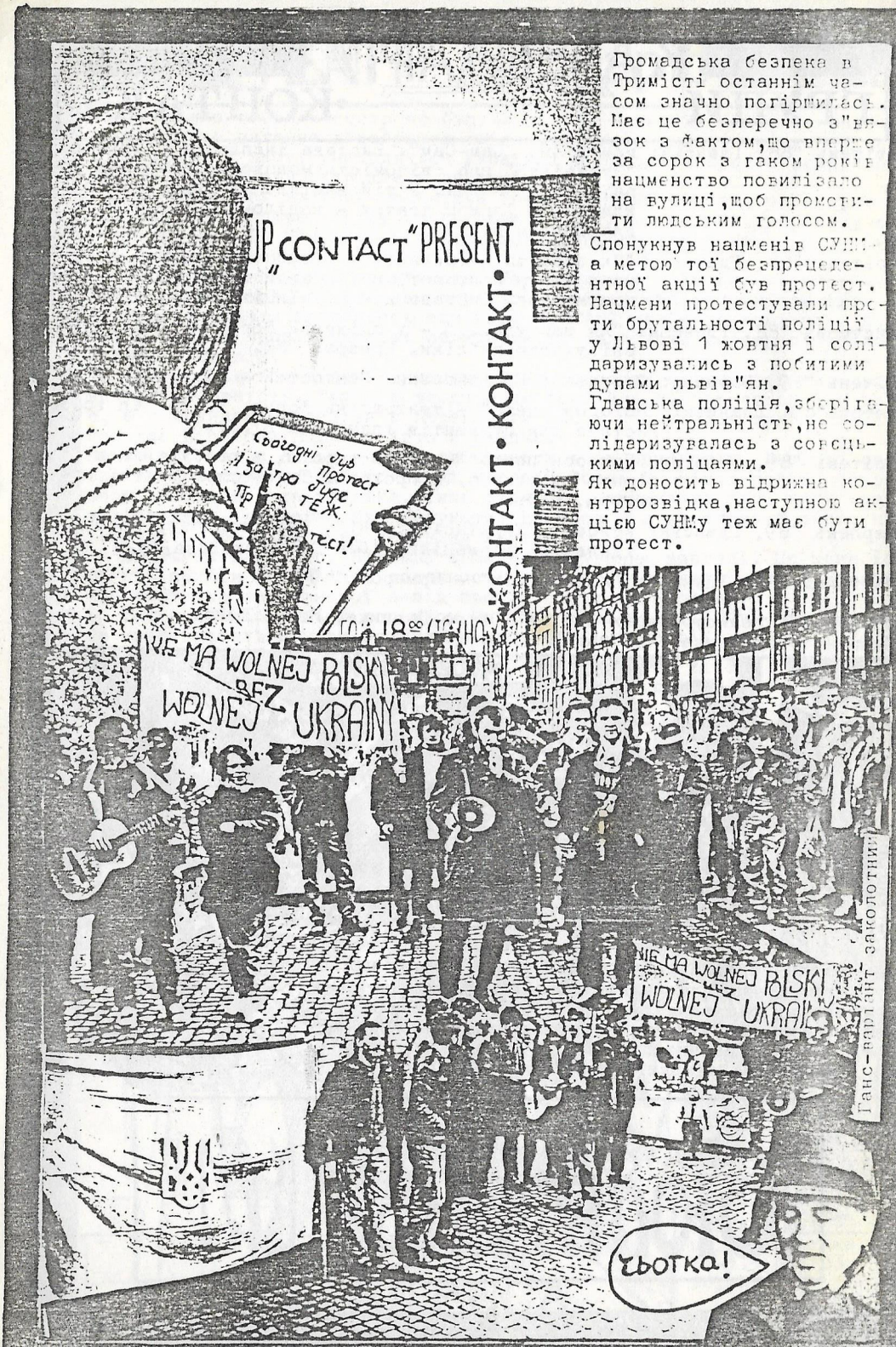

Громадська безпека в Тримісті останнім часом значно погіршилась. Має це безперечно з"язок з фактом, що вперше за сорок з гаком років нацменство повилізало на вулиці, щоб промовити людським голосом.

Спонукнув нацменів СУНМ а метою тої безпрецедентної акції був протест. Нацмени протестували проти брутальності поліції у Львові 1 жовтня і солідаризувались з побитими дупами львів"ян.

Гдавська поліція, зберігаючи нейтральність, не солідаризувалась з совєцькими поліцаями.

Як доносить відрижна контррозвідка, наступною акцією СУНМу теж має бути протест.

Підла українсько-масонська змова проти Польщі !

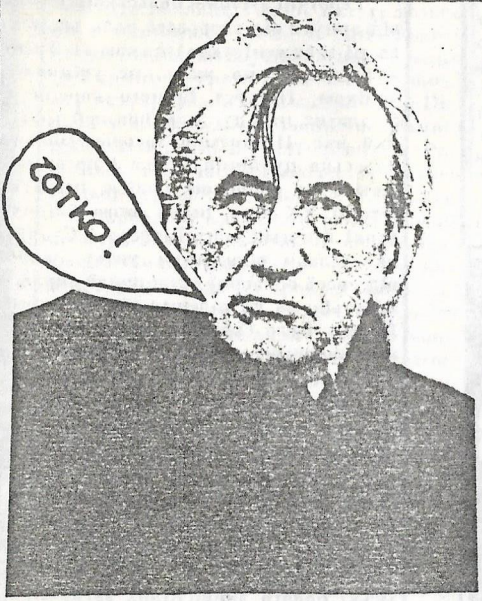

Кожен справжній поляк вже з народження знає, що найбільший і найзапекліший ворог поляків, це українці. Як твердять авторитетні вчені, це є єдиною надійною ознакою польськості індивідуума в тих випадках, коли він втратить мову, прізвище, польський паспорт і шапку-рогатівку. Кожен інший ворог – то явний або прихований прислужник українців (Міжнародній валютний фонд, для прикладу), або ж просто нікчемні зануди, які плутаються попід ногами у моменти вирішальних сутичок з українцями (наприклад Гітлер зі своїм задряпаним Вермахтом, котрий втік від всього-на-всього чотирьох танкістів і одного пса). Однако не всі усвідомлюють собі реальну небезпеку від цього предковічного ворога, і більше того, причиною такого трагічного засліплення польських патріотів є якраз підступна і підла діяльність українців. Не можучи перемогти доблесних поляків у відкритому двобою, вони ж по-диявольському надхненню вибрали інші підступні шляхи для розвалу Польщі і здійснюють їх уже декілька тисяч років з сатанинською винахідливістю, наполегливістю і снергією. Жахливі результати цієї мерзенної роботи перед нами.

Користуючись довірливістю, добротою і дитячою ширістю поляків, які, як відомо, є також їх вродженими рисами, ці супостати польськості кинули всі свої сили на обман, затьмарення свідомості й введення в облуду широких поляків, щодо цього: де й хто їх справжній ворог.

Особливо сфальсифікована і викручена навиворіт історія Польщі. Всі ті часи, коли Польща стогнала під українським ярмом, подаються як щасливі і славні, а всі періоди, де Польща діставала шанс нарешті вивільнитися з-під ненависного ігла описуються в похмурих апокаліптичних тонах. Бо так сприймають не самі поляки – замасковані від поляків українці, агенти, які завжди займали і займають всі ключові пости і посади в Польщі (та й не тільки в ній). Хіба не страшно дивитися на те, як той жахливий час, коли Польща була вперше завойована галицькими українцями, які навіть столицю своєї провінції перенесли зі Львова до Кракова, посадивши там свого найманця Казимира, подається наївним польським дітям як завоювання Львова. Так, тоді Польща вперше стала малопольською, а зрадник Казимир одержав від своїх хазяїв кличку Великий і українську жінку. Однак перемога їхня була ще неповна і Казимирова жінка мусила ще з себе вдавати жидівку, аби не пробудити пильність поляків. Та доля Польщі вже була вирішена. Хмари боярів з Галичини, переробивши свої прізвища на -овський, як несита саранча обсіли нещасну Польщу. Загарбавши попутно Литву українці заставили Польщу підписати у Любліні акт повної і беззастережної капітуляції, котрий проукраїнські писаки лицемірно назвали Люблінською унією. Тисячі поляків були примусово переселені на Україну, де масово пропадали від сала, самогону і українських дівок.

До речі про дівчат – їх змалку готують до задурманення голів ширим полякам. Кожна з них має завдання – якщо не вийти заміж, то хоча б довести до чоловічого безсилля якого-небудь поляка, що має, рано чи пізно, привести до зникнення польської нації. Нехай не думають наївні хлопці, що ті українки хочуть з ними, хи-хи-хи, ну трошки (...) ст.2, т.3 Закону від 31.VII.1989р. про контроль публікацій і спектаклів (збір зак. ч.20, поз.99 з пізн. змінами).

Славний для Польщі час, коли поляки, які втекаючи з української неволі зібралися на січі й назвавшись козаками під проводом Хмельницького,

котрий був чистокровним поляком, сплюндрували всю Україну від Дніпра аж до Вісли, продажні писаки всяко обріхують. Всілякі Сенкевичі лляють бруд на тих маловідомих нам лицарів, котрі звільняли Польщу від більшої частини України. То ж хай полснять нам той простий факт: чому козаки грабували й палили тільки на Україні? Та марно чекати відповіді на це, замість того нам будуть прославляти ті

часи, коли українці, здійснюючі свої імперські великодержавні плани заставляли поляків воювати з їхніми предковічними друзьми - турками і москалями. Невдачу української агресії супроти Москви вони представляють як поразку поляків (?!!!). Польща не змогла використати шанс на визволення і в 1921 році. Через зрадництво Пілсудського і пряме запроданство Дмовського, Польща була приєднана до західної провінції України. (До східної провінції України, з метою кращої полонізації, була приєднана в той час щойно завойована Росія). Тисячі кращих синів польського народу під виглядом "осадників" вивезені були в українську неволю, де використовувались на важких сільськогосподарських роботах. Здавалося б, що поляки здійснять свої віковічні прагнення в 40-вих роках. Та ні, українці приклавши максимум зусиль і мобілізувавши всю свою українно-масонську мафію у Польщі і в світі зуміли все таки навязати їй частину земель густо заселену своєю агентурою, замаскованою під литвинів, білорусів, а то й, нібито, поляків. Більше того - вони навязали Польщі лемків - які, як відомо, є найзліснішим і найпідступнішим різновидом українців. І скільки б вони не писали своє "ы" в кінці слова "поляки" вони не зможуть приспати пильність патріотів. Бо ж відомо - де є хоч один українець, там рано чи пізно наступає повна українізація.

Героїчні зусилля польського війська відгорнути від здорового польського тіла ці заражені українською гангреною території, на жаль, не увінчалися успіхом. Портрет бідного короля на 50 злотих нагадує нам про цей трагічний час. Недаремно здорово мислячча польська публічна думка і преса вважають це основною подією польської історії XX віку, перед якою блідніють всякі нікчеми типу Гітлера і Сталіна, які тільки відвертали увагу поляків від своєї основної історичної справи - боротьби за визволення від українців. Як вже було сказано, ця боротьба закінчилася поразкою і в 1947 році орди українців під охороною переможної і нашпикованої колишніми упівцями польської армії кинулися на простори Польщі. Так, саме операція "Вісла" стала початком повної української окупації Польщі, яка триває до цих пір. О, нещасна країно, чи діждешся ти колись того доблесного лицаря, який зажене назад у бескидські дебрі і холмські болота знавісніліх загарбників які хозяйнують зараз на твоїх просторах ?!!

На жаль, надія слаба. Більше того, під виглядом "Польщі від моря до моря" пропагується повне і остаточне приєднання Польщі до України. Знахабнілі проукраїнські молодчики створюють товариства типу "Товариство любителів Львова". Яка наглість! Не вистачає ще "Товариства любителів України"! Українська агентура вже починає діяти зовсім відкрито. Вона навіть не утруднює себе зміною прізвищ. Попробуйте, знайдіть хоч одне прізвище на -овський в уряді або "Солідарності"!
Наймані писаки типу Е. Пруса прославляють подвиги УПА і видають свої писання нечуваними тиражами.

Образ супермена з УПА захопив малолітніх поляків, і вони вже граються не в індійців, а лише в бандерівців. Готуючись до майбутнього приєднання до України, україно-мисливі вже давно розфарбували всі електрички в Польщі у синьо-жовтий колір (як і міліцейські машини в Росії зрештою). Ради того, щоб частіше насолоджуватися своїми перемогами, вони з допомогою Міжнародного валютного фонду знизили курс злотого настільки, що ту злощасну 50-тку вже треба витягати навіть перед заходом у громадський туалет. Підступність же самих українців переходить всілякі межі - зараз вони спеціально перестають вчитися і розмовляти по-українськи, щоб не видавати себе українським акцентом і краще проникати в усі сфери польського громадського, культурного та політичного життя. Де вони не можуть залізти з-середини Польщі, там вони проникають в уми і душі поляків з-поза кордону. Чи знаєте ви, що рок-н-ролл це просто-напросто замаскована і спрощена коломийка, а брейк-денс не звичайнісінький гайдамацький гопак (танець -бриканець по-їхньому). Чи знаєте ви, шановні читачі, що Майкл Джексон (насправді Микола Янків, родом з Тернополя) наводить свій негритянський імідж перед кожним виступом за допомогою щітки до взуття і чорної вакси? Та досить. Не хочу дальше лякати читача жахливими викриттями, він і сам все не зможе побачити і зрозуміти після прочитання даного твору. То ж не вірте, прошу, що Войтила поляк, а Майор - жид. Викривайте прихованих українців і заставляйте їх говорити по-українськи. Тільки так ви зможете від них позбавитися! Маймо їх в (...) ст.2. т.3 Закону від 31.VII.1989р. про контроль публікацій і спектаклів (зб. зак. ч.20, поз. 99 з пізн. змінами)! Нехай їм (...) ст.2. т.3 Закону від 31.VII.1989р про контроль публікацій і спектаклів (зб. зак. ч.20, поз. 99 з пізн. змінами)! **Хай живе вільна від України і українців Польща!!!**

PS. Також одиноку формацію де зосередилися найкращі польські патріоти - ЗОМО українські наймани а "Солідарності" намагаються розв"язати. Тільки дивитись, як прихований український агент ген. Кішак (мабуть Кішук) - до речі, він сам в телебаченні признався, що родом з Бещад - оголосить розв"язку славетного ЗОМО (вже оголосив - прим. ред.) Дещо підозріла видається теж діяльність Святішого Отця Івана Павла II (такі типічно українські імена), котрий сприяє Українській Католицькій Церкві, а останньо найменував для неї єпископа в Польщі. Доведеним фактом є, що мати сьогоднішнього папи була українкою. Думаю, що ці інформації повинні викликати серйозні передуми у кожного польського патріота.

Володимир Мартинюк

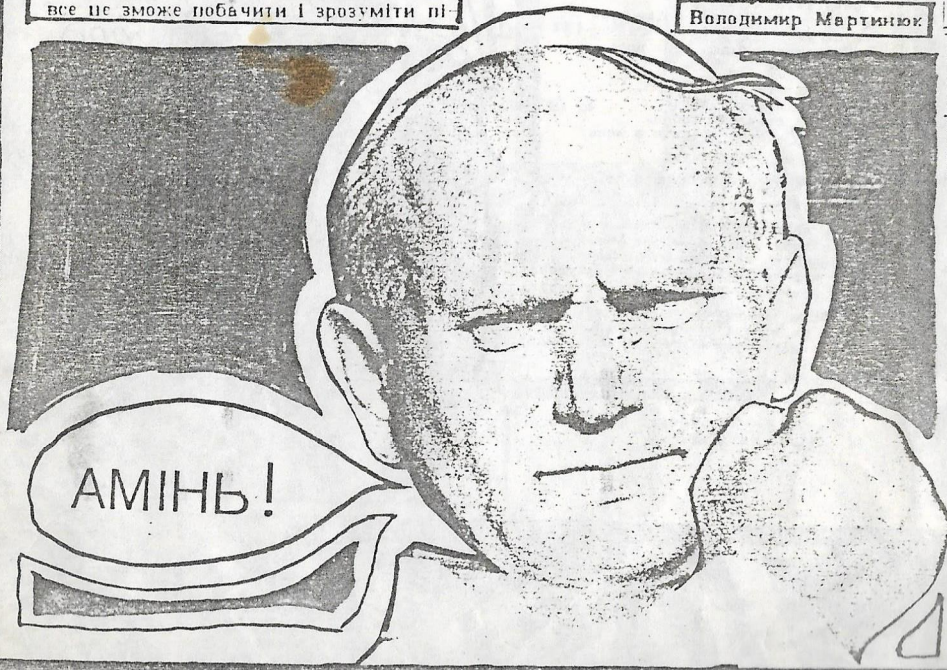

спеціальний кореспондент з луже східних і північних країв Лоскозощини.

VICTORY
Коли почав я цю подорож,
Здавалось мені, що вона ніколи
не скінчиться.
Коли я вирушив в дорогу,
Не бачив УУ кінця.
Коли зробив перший крок,
зразу поринув глибоко.
І здавалось мені, що назавжди
збереху все, що з таким трудом
здобув.
Як думаєте, що тепер бачу?
Що стоїть муром переді мною?
Провал, а не перемога.
Що ж зробиш, помреш?
Ні.
Ляжеш і помреш?
Ні.
Не признаюся до поразки.
Буду УУ сприймати як перемогу.
Гордість і шахрайство.
Нвче бур"яни заросли моє життя.
Не знаю чого хочу,
чого мені насправді треба.
Все що мав вартісного замінив
на пісню або молитву.
І коли тепер шукаю того,
то виявляється відійшло.
Як думаєте, що тепер бачу?
Що це стоїть переді мною нвче
клятий пам"ятник людському нещастю?
Провал, а не перемога.
Чи маю тут якихось друзів?
Не бачу Їх.
Чи є тут мої друзі?
Не бачу Їх.
А ви? Чи могли б бути моїми друга
приятелями?
А ви? Чи могли б для мене щось
значити?
Хочу поставити вам питання.
А потім ви можете мені.
Це таке маленьке прохання.
А потім ви можете просити в мене.
Чи можете мені вибачити?
Чи зумієте передбачити що буде?
Чи це буде перемога?
Не вмію показати вам що бачу.
Не вмію справити щоб ви відчували.
А вже напевно не те що я відчуваю.
Знаю - незалежно від того як силкуємось
Колись примушені будемо лягти і вмерти.
Отже, може тільки вам щось скажу.
Щось, в що вірю і на що надіюся.
після кожної поразки приходить перемога.
У поразці
є перемога.
NOMEANSNO
НАША АДРЕСА
A. M.
UL. KOCHANOWSKIEGO 6/118
01-864 WARSZAWA
POLAND
ЦІНА:
2000
bcьo
чотко!
Hard Core